

Η ΝΕΡΑΗΔΕΣ

(Μίμησις τοῦ Leconte de Lisle). (1)

Λευκοστόλισταις χορεύουν ἑς τῆς ρυτζίᾳς τῇ σιγαλῇ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μὲ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Περὶ φανός ἑς τὸ μαῦρο ἄλογό του
Ἀπὸ τὸ δάσος καθαλλάρης βγαίνει...
Ἀστράφτει τὸ σπιρούρι τὸ χρυσό του
Μέσα ἑς τὴ ρύχτα, ποῦ σιγὰ προβαίνει,
Καὶ τὰσημένιο κράνος του μὲ χάρι
Φωτίζει τὸ ἀχνόφωτο φεγγάρι.

Λευκοστόλισταις χορεύουν ἑς τῆς ρυτζίᾳς τῇ σιγαλῇ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μὲ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Τριγύρω του χαρούμεναις πετοῦνε...
— Ποῦ τρέχεις μὲς ἑς τὴ ρύχτα καθαλλάρη;
Τοῦ λέν καὶ τὰλόγῳ του τοῦ κρατοῦνε
Ἀγέλειο ἀκόμα παλληκάρη,
Στοιχειὰ ποῦ μὲς ἑς τὸ λόγγο τριγυρίζουνε
Αὐτὴ τὴν ὥρα ἐσὲ δὲν σὲ φοβίζουνε;

Λευκοστόλισταις χορεύουν ἑς τῆς ρυτζίᾳς τῇ σιγαλῇ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μὲ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

— Νεράηδες, ἀφῆστε τὰ περάσω
Γιατὶ κόρη γλυκεῖα μὲ περιμένει.
Ἀφῆστέ με, Νεράηδες, τὰ προφθάσω...
Τὸ στέφανο τοῦ γάμου μὲ προσμένει.
Σὲ λίγο ἢ αὐτὴ θὲ τὰ βοδίσῃ
Καὶ δάκρυα ἢ ἀράπη μου θὰ χύσῃ.

Λευκοστόλισταις χορεύουν ἑς τῆς ρυτζίᾳς τῇ σιγαλῇ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μὲ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

— Μεῖνε μὴ φύγῃς, μιὰ τοῦ λέει, μὴ!
Βέρε θὲ τὰ σοῦ δώσω μαγεμένη
Καὶ κάλλιο ἀπὸ δόξαις καὶ τιμῇ
Τὴ μπόλια μου τὴν ἀστροφασμένη.
— Δὲρ θέλω, ἀφῆσέ με! λέει... κ' ἐκείνη
Κάτι σιγὴ μιλᾷ καὶ τὸν ἀγρίει.

Λευκοστόλισταις χορεύουν ἑς τῆς ρυτζίᾳς τῇ σιγαλῇ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μὲ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Κεττὴ τὸ ἄλογό του κ' ἀφανίζεται,
Τρέχει, πηδᾷ, χιλιμυτρεῖ τὸ αὐ...
Μὰ ἔξαφρα ὁ μαῦρος του ξαφρίζεται
Κι' αὐτὸς κυττᾷ μὲ θαμπωμένο μάτι.
Κατάλευκη γυναικὴ βλέπει ἔμπρός του
Καὶ τρέμει καὶ θολώνεται τὸ φῶς του.

Λευκοστόλισταις χορεύουν ἑς τῆς ρυτζίᾳς τῇ σιγαλῇ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μὲ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

— Στοιχειὰ, μὴ μὲ κρατῆς γιατί κ' ἄν τρέχω
Ἡ κασταρή μου ἀράπη μὲ προσμένει...
— Ὀϊμέναντε, καλέ μου! Ἐγὼ ἔχω
Κρεβάτι μου τὴ γῆ τὴν παρωμένη.
Ἐκεῖ μαζὶ κ' οἱ δυὸ θὰ κοιμηθοῦμε,
Ἐκεῖ πρώτη φορὰ θὰ γκαλιανοῦμε.

Λευκοστόλισταις χορεύουν ἑς τῆς ρυτζίᾳς τῇ σιγαλῇ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μὲ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Κ' ἐκεῖνος τὴ Νεράηδα κυττᾷ
Καὶ τρέμει ἑς τὰλόγῳ του καὶ χλωμαίνει,
Πότε φωτᾷ τὸ βλέμμα του πετᾷ

Καὶ πότε σὰ νεκρὸς ἑς τὴ σέλα μένει.
Γνωρίζει τὴ φωνὴ καὶ τὴ ματιά τῆς
Καὶ πέφτει καὶ σωρᾶζεται σιμά τῆς.

Λευκοστόλισταις χορεύουν ἑς τῆς ρυτζίᾳς τῇ σιγαλῇ
Ἡ Νεράηδες τοῦ κάμπου μὲ τὰ ξέπλεχτα μαλλιά.

Ἰανουαρίῳ 1886.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Δημητρίῳ Βαρδουνιώτῃ.

Ποῦ τρέχεις μ' ἀνοιγμένο τὸ παρὶ
Βαρκοῦλα μου ὅαν ἄσπρο περιστέρι;
Ἡ θάλασσα ἀφρίτ' ἢ γαλανή,
Μαλώνει μὲ τὸ κῦμα τ' ἀγριοκατρί.
Δίπλωσε βάρκα τ' ἄσπρο σου παρὶ
Νὰ φύγῃ ἢ κακοκαιριὰ καρτέρει,
Νὰ φύγῃ ἢ κακοκαιριὰ καρτέρει.

Μὰ κείνη τρέχει, τρέχει, χαροπὰ
Σχίζει τὸ κῦμα καὶ ἔμπρός πετάει.
Στὸ μέρος, ποῦ ἢ κόρη ἀραπᾷ
Τὸν ταύτη ποῦ στήν πρίμη τραγουδάει:
Ἐκεῖ βαρκοῦλα πέτα χαροπὰ
Ποῦ μιὰ καρδιὰ θερμὴ μᾶς καρτεράει,
Ποῦ μιὰ καρδιὰ θερμὴ μᾶς καρτεράει.

Ἐν Ἀκροναυπλίᾳ κατὰ Δεκέμβριον 1885.

ΘΕΟΔ. Α. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ

Νᾶχα φτερά τοῦ σταυρατοῦ, τὰ σᾶρπαζα κυρά μου,
Ἐστὶν ῥέφῃ τὰ σ' ἀνέβαζα, ἀπάνω ὅτι οὐράνια
Κι' ἐκεῖ ψιλὰ τὰ σοῦδειχνα τί ἔχω ὅτῃν καρδιά μου
Κι' ἀπ' ἄρθῃ τοῦ παράδεισου, τὰ σοῦπλεκα στεφάνια.

Τί λέγω; ὅχι· δὲν ποθῶ στεφάνια κ' ἀγιοκέρια
Θέλω μονάχα μιὰ στιγμὴν τὰ ἰδῆς, πῶς ἐκεῖ ἴκνω
Χαμογελάει ὁ θεὸς μὲ τ' ἀγία του ἑφετέρια,
Πῶς οἱ ἀγγέλοι ἀγαποῦν, κ' ὅτε... ἄς πεθάνω.

Μὰ: πάλι ὅχι· ἤθελα ἀφοῦ τὰ ἰδῆς ἐκεῖνα
Νὰ σ' ἀφίκα καὶ τ' ἀπεφτες ἑς ἀνθοπλασμένα ὄρη
Ἀπὸ φυλλοτραντάφυλλα κ' ἀσπροδροσάτα κρίνα
Γιὰ τὰ τοὺς δώσης ἐξωδιὰ, ἀραπημένη κόρη,
Τὸ χρῶμα καὶ τὴ χάρι σου τὴν τόση ὡμορφιά σου
Κι' ἄν θέλῃς ὅτε... ἑς ἐμέ, μιὰν ἀκρὴ ἀπ' τὴν καρδιά σου.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος, 27 Ἰανουαρίου 1886.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

Καὶ πάλιν, ὦραία πατρίς μου, σὲ πρίγουν
Εἰς κύματα λόγων καὶ πόθων πελάγη
Κι' ἐρῶ εἰς τὰ ὅπλα των οὔτε κἂν θίγουν
οἰκτρῶς σὲ καλύπτουν τῆς Ἀρκτοῦ οἱ πάγοι.

Πειραιεύς, 27 Ἰανουαρίου 1886.